

[Poul Møller.]

Skyldes det nu alene, at udgifterne er løbet fra indtægterne? Som det ærede medlem hr. Henry Christensen fremførte, vil de automatiske indtægtsstigninger efter finanslovforslaget udgøre 2.100 mill. kr., hvoraf en meget væsentlig del ligger på de direkte skatter, på indkomstskatterne. Men 2.100 mill. kr. får finansministeren altså mere til næste år uden at ændre et komma i lovgivningen, uden at komme med noget andet forslag end forslag til forlængelseslove. Og udgiftsstigningerne er på 2.400 mill. kr. Det skulle vel, alt andet lige, kunne tænkes, at man var i stand til på et budget på omkring 15.000-17.000 mill. kr. at få denne uoverensstemmelse på 300 mill. kr. væk, at kunne få et barberet budget på i nærheden af de 16.000 mill. kr., så 300 mill. kr.s uoverensstemmelse ikke kom til at foreligge. Det har finansministeren altså ikke været i stand til, men det må vi jo så håbe finansudvalget vil være; vi må håbe, at finansudvalget vil være i stand til sammen med finansministeren at klare disse 300 mill. kr.

Det er altså kun 300 mill. kr., men den regning, der ligger her, det, som finansministeren nu ønsker, er på årsbasis 742 mill. kr., altså 442 mill. kr. mere end selv den vældige budgetterede udgiftsstigning på 2.400 mill. kr. Man vil have 442 mill. kr. mere i kassen, og derved kommer vi dertil, at der altså ikke er tale om dækning af udgifter, som finansministeren så tit har været inde på, men om at få et større overskud, end man har i år og også, end man havde i fjor, da man havde et meget anseligt overskud.

Gennemføres disse forslag, vil finansministerens overskud på drifts- og anlæg-budgettet komme til at udgøre omkring 1.800 mill. kr., efter forslagene præcis 1.784 mill. kr. imod i år 1.095 mill. kr. og imod i fjor 1.260 mill. kr. Det vil sige, at finansministeren vil have et overskud på sit drifts- og anlægsbudget på omkring 700 mill. kr. mere end i år, og det er jo her, hunden ligger begravet; det er jo her, problemet er: om der i den almindelige samfundsøkonomiske situation er en årsag til, at staten skal gå ud og have et øget overskud på 700 mill. kr. i forhold til, hvad man får i år, og 500 mill. kr. mere

end i fjor, da man fik et meget betydeligt overskud.

De ærede medlemmer vil have lagt mærke til, at jeg her har beskæftiget mig med drifts- og anlægsbudgettets overskud, for jeg tror, det er det, som vi i hvert fald i den aktuelle situation skal holde fast ved. Man har i årenes løb svinget imellem, om man ønskede et overskud på drifts- og anlægsbudgettet, eller om man ønskede et kasseoverskud. Stort set kan det vel siges, at regeringen har valgt at ønske det overskud, som tilsyneladende gav det laveste tal; men hvis vi skal ind i selve problematikken om disse ting, så forekommer det i hvert fald mig, at forbrugsbegrænsning over de offentlige finanser i samfundet og dæmpning af efterspørgselspresset kan vi bedst måle ved at måle statens overskud på dens driftsvirksomhed og på dens anlægsvirksomhed. I det øjeblik vi kombinerer drifts- og anlægsbudgettet med kapitalbudgettet, kommer vi ind i kasseoverskudsbetragtninger, men kapitalbudgettet er jo helt andre tal; det er f. eks., som finansministeren nævnte, bl. a. afdrag på udenlandske lån, og det er jo klart, at afdrag på udenlandske lån slet ikke har noget at gøre med spørgsmålet om en hæmning af det danske forbrug. Har man et underskud på kapitalbudgettet, ja, så får man en bedre likviditet i samfundet, og hvis man vil kreditstramningen til livs, så må man jo ønske denne likviditetsudvidelse, så skal den likviditetsudvidelse, som foregår over kapitalbudgettet, ikke modsvares eller ikke nødvendigvis modsvares af et øget overskud på drifts- og anlægsbudgettet.

Jeg tror derfor, vi skal holde os til overskud på drifts- og anlægsbudgettet, og det vil altså blive 1.784 mill. kr., hvis den høje regering får sin vilje. Hvorfor skal det være så stort? Hvorfor skal der inddrages næsten 2 milliarder kroner mere i statens kasse, end staten skal bruge? I fjor var overskuddet på 1.260 mill. kr. jo tilstrækkeligt, uden at vi havde kreditrationering, uden at vi havde obligationsrationering, og kurserne var bedre, end de har været i år. Derfor må man spørge: hvad er det, der gør, at man nu skal have et så meget større overskud for eventuelt at kunne lempe på kreditrationeringen, når der tilmed i den nuværende situation er tilløb til arbejds-